ورزشی
پرونده
استخدام مربیان و بازیکنان خارجی در لیگ ایران

بررسی دستورالعمل استخدام بازیکنان خارجی در گفت‌وگوی «جوان» با مدیر نقل و انتقالات سازمان لیگ

هدف ما جلوگیری از ورود خارجی‌های بی‌کیفیت و کاهش پرونده‌های شکایت است

گفت‌وگو
شیوا نوروزی

استخدام بازیکنان خارجی در فوتبال ایران همیشه بحث‌برانگیز بوده است. حواشی ناشی از ناتوانی باشگاه‌ها در پرداخت دستمزد آنها از یک سو و بی‌کیفیت بودن بسیاری از خارجی‌ها از سوی دیگر سازمان لیگ را بر آن داشت تا سازوکاری جدید را برای به خدمت گرفتن بازیکنان و همچنین مربیان خارجی به باشگاه‌ها ابلاغ کند. فریبرز محمودزاده مدیر نقل و انتقالات سازمان لیگ در گفت‌وگو با «جوان» چند و چون این دستورالعمل و ابهامات ایجاد شده را تشریح کرد.

فلسفه تدوین دستورالعمل جذب بازیکن و مربی خارجی از سوی سازمان لیگ فوتبال چه بوده است؟

برای توضیح این موضوع باید به عقب برگردیم. علت اصلی جلوگیری از شکل‌گیری پرونده‌های شکایت جدید در محاکم بین‌المللی است. مگر غیر این است که همه از میزان بالای پرونده‌های شکایت خارجی‌ها از تیم‌های فوتبال کشورمان گلایه داشتند؟ همیشه از این مسئله انتقاد می‌شد. به همین خاطر یک فصل در جهت حفظ منافع ملی و جلوگیری از هدررفت ارز، ورود بازیکن خارجی به فوتبال ایران ممنوع شد. پس از آن اجازه ورود خارجی‌ها داده شد اما تنها به این شرط که ضوابطی برای آن تعیین شود تا از طریق ایجاد برخی فیلترها و سختگیری‌های بیشتر روی این مسئله نظارت صورت بگیرد. اعمال مقررات جدید برای جذب خارجی‌ها برای جلوگیری از ورود بازیکنان بی‌کیفیت، گرفتن تضمین جهت پرداخت دستمزد و بالا بردن سطح فوتبال بوده است. باید به AFC و فیفا نشان دهیم که باشگاه‌های ایرانی هم توانایی به خدمت گرفتن بهترین‌ها را دارند. درست است که فصل قبل ورود مربی و بازیکن خارجی ممنوع بود اما عصر ارتباطات و آموزش است و انتقال بازیکنان یک قاعده جهانی محسوب می‌شود. سال‌ها پیش در اروپا قانونی به نام «بوسمن» گذاشته شد که جذب بازیکن خارجی را محدود کرده بود. این قانون بیش از یک فصل دوام نیاورد چراکه جلوی ترانسفر بازیکنان در دنیا را گرفته بود. در حالی که مردم باهم در ارتباط هستند و هر بازیکنی می‌تواند در یک لیگ دیگر بازی کند. مربی، بدنساز و آنالیزور خوب خارجی با این قوانین به تیم‌های مختلف می‌روند. نه اینکه مربیان ما خوب نباشند ولی سطح فوتبال و آموزش آنها با ما متفاوت است.

در خصوص مقرراتی که برای جذب بازیکنان خارجی تعیین شده توضیح دهید.

برای این کار از برخی کارشناسان خبره کمک گرفتیم تا برای ورود خارجی‌ها حلقه تنگ‌تر شود. قبلاً یک قاعده کلی حاکم بود و آیین‌نامه ما فقط در هفت، هشت خط خلاصه می‌شد اما الان این آیین‌نامه را به سه، چهار صفحه افزایش داده‌ایم. آیین‌نامه فوق در سه بخش تدوین شده است؛ بخش اول مربوط است به اینکه چه باشگاه‌هایی می‌توانند بازیکن خارجی به خدمت بگیرند. بخش دوم سوابق خارجی‌ها است و بخش سوم نیز به بحث ضمانت‌نامه‌ها و احراز مدارک اختصاص یافته است. فیلترهای ورودی ما به باشگاه‌هایی که دارای پرونده منجر به صدور رأی هستند اجازه نمی‌دهد بازیکن خارجی به خدمت بگیرند.

باشگاه‌هایی که هنوز آرای شاکیان‌شان صادر نشده اجازه استخدام بازیکن خارجی دارند؟

در مورد پرونده‌های مفتوح نمی‌توانستیم مانع شویم چراکه از لحاظ حقوقی وقتی رأی صادر نشده و طرفین معترض هستند یعنی ارکان قضایی برای‌شان حق اعتراض را قائل شده‌اند. در محاکم قضایی بحثی به نام دفاع کردن وجود دارد به این معنی که حتی متهم نیز حق دفاع دارد. باشگاه‌هایی که این شرایط را دارند در حقیقت متهم نیستند بلکه در سیستم پرداختی دچار تأخیر شده یا با شاکی اختلاف مالی دارند. از آنجا که ارکان قضایی به آنها حق دفاع داده ما نیز نمی‌توانیم به صرف داشتن پرونده مفتوح اجازه به خدمت گرفتن بازیکن خارجی را به آنها ندهیم.

تیم‌ها برای خرید بازیکن از کشورهای مختلف باید چه ضوابطی را رعایت کنند؟

در بخش سوابق ورزشی نیز حساسیت زیادی به خرج دادیم. کشورها و قاره‌ها را از هم تفکیک کردیم. در آسیا کشورهایی چون ژاپن، کره، امارات و قطر را از سایر کشورهای سطح پایین قاره جدا کردیم. در حال حاضر تعدادی از ملی‌پوشان خودمان در تیم‌های اماراتی و قطری بازی می‌کنند. در قاره آفریقا لیگ کشورهای صاحب جایگاه در رنکینگ فیفا را لحاظ کردیم. در حوزه امریکای شمالی نیز به همین صورت. برای سایر کشورها حضور در تیم ملی را ملاک قرار دادیم. در حوزه امریکای جنوبی و اروپا هفت کشور شرایط مجزا و ایده‌آلی دارند؛ برزیل، آرژانتین، انگلیس، اسپانیا، آلمان، ایتالیا و فرانسه. حضور بازیکنان خارجی در لیگ ۲ این کشورها نیز برای ما ملاک محسوب می‌شود. بقیه اروپایی‌ها از جمله پرتغال، صربستان، سوئیس، بلژیک، دانمارک، هلند، اسکاتلند، اتریش، کرواسی و... که در رنکینگ فیفا رتبه بالایی دارند و جزو صاحب فوتبال محسوب می‌شوند لیگ برتر را ملاک قرار دادیم. برای سایرین از جمله ارمنستان و قزاقستان که جزو دو سطح اول قاره سبز نیستند فقط حضور در تیم‌های ملی را شرط استخدام بازیکن خارجی قرار دادیم. بعد از بحث حوزه‌های قاره‌ها، گفتیم شاید بازیکنی تیمش در لیگ قهرمانان اروپا، آسیا و آفریقا بازی کرده باشد. این را هم مجاز اعلام کردیم.

احراز صلاحیت و بررسی مدارک چطور انجام می‌شود؟

پس از آن بندی را برای احراز مدارک تعیین کردیم. مسئولیتش در وهله نخست با باشگاه مربوطه است یعنی اول خودشان باید صلاحیت بازیکن خارجی را بررسی کنند و بعد از ارائه مدارک به ما مسئولیتش را بپذیرند.

نظارت بر اجرای صحیح قانون بر عهده سازمان لیگ است؟ با متخلفان احتمالی چه برخوردی صورت خواهد گرفت؟

با توجه به آیین‌نامه، اول خود باشگاه مسئول است؛ مدارک اول از سوی باشگاه تأیید می‌شود. این مسئله فقط مختص بازیکن خارجی نیست. در آیین‌نامه علاو بر این بحث ضمانت وجود دارد که اخیراً سروصدای زیادی هم به پا کرد. برای ورود به بحث‌های مالی باید دارایی‌ها و بدهی‌ها را لحاظ کنید، دارایی را منهای بدهی کنید و بر اساس مبلغ به دست آمده و درآمدها بودجه فصل را تعیین و ارائه کنید. در بخش صدور مجوز حرفه‌ای از سوی AFC نیز این بحث در بخش مالی لحاظ می‌شود. به همین خاطر است که تا حرف از مجوز می‌شود همه یادشان می‌افتد که از شکات رضایت بگیرند تا از حجم بدهی کاسته شود، میزان دارایی افزایش یابد و عدد به دست آمده بالاتر برود. در نتیجه معلوم می‌شود که باشگاه بازیکن خارجی بگیرد یا نه. باید ضمانت بدهند چراکه ممکن است باز در پایان فصل پول را ندهند و یک پرونده شکایت جدید باز شود. با این قانون جدید در همین فصل باشگاه‌هایی که بازیکن خارجی به خدمت گرفتند نزدیک ۳۰ تا ۴۰ درصد مبلغ قرارداد را همان ابتدا پرداخت کرده‌اند. با همین قانون احتمال باز شدن پرونده‌های شکایت بین‌المللی کاهش پیدا می‌کند. ضمانت گرفته شده برای هر بازیکن چند درصد از رقم قراردادش است.

گفته می‌شود سرخابی‌ها برای استخدام بازیکن خارجی ضمانت‌نامه نمی‌دهند. این مسئله را تأیید می‌کنید؟

نه، این دو تیم استثنا نیستند و نمی‌شود بدون مستندات بازیکن بگیرند. آنها هم ضمانت بانکی ارائه کردند. به خاطر محدودیت‌هایی که پرسپولیس و استقلال در اخذ ضمانت‌ها دارند هم سند ملکی ارائه دادند و هم ضمانت بانکی آوردند که مورد تأیید سازمان لیگ قرار گرفت. در خصوص جنجال به وجود آمده به خاطر خارجی‌های استقلال باید بگویم شش روز قبل از بازی با نساجی با باشگاه استقلال مکاتبه کتبی محرمانه داشتیم و فقط برای دو بازی مجوز استفاده از بازیکنان خارجی‌شان را داشتند اما تأکید می‌کنم که این باشگاه از ارائه تضمین‌های لازم خودداری نکرد بلکه تا آخرین لحظه تلاش کردند این مشکل حل شود. مجوز موقت از سوی سازمان لیگ به خاطر حسن نیت و تلاش‌های مدیران باشگاه استقلال داده شد. البته بعد از این اتفاق انتقادهایی از ما شد. مبنای صدور مجوز موقت بر اساس حسن نیت بود اما بعد از دو، سه بازی که مدیران استقلال نتوانستند تضامین لازم را ارائه کنند این مجوز لغو شد. پرونده حضور خارجی‌های استقلال در بازی با نساجی به کمیته انضباطی ارجاع شده است.

مقررات تعیین شده فقط در خصوص بازیکنان اجرا می‌شود یا باشگاه‌ها برای استخدام مربیان خارجی نیز ملزم به رعایت آن هستند؟

در مورد مربیان خارجی هم هست. برای استخدام مربی خارجی هم باید از کمیته آموزش تأییدیه لازم را بگیرند. منتها بحث مربیان خارجی بسیار محدودتر است. بالاخره مربی خارجی لایسنس مربوطه در عرصه بین‌المللی را برای کار دارد.

> در جهت حفظ منافع ملی و جلوگیری از هدررفت ارز، ورود بازیکن خارجی به فوتبال ایران ممنوع شد. پس از آن اجازه ورود خارجی‌ها داده شد اما تنها به این شرط که ضوابطی برای آن تعیین شود تا از طریق ایجاد برخی فیلترها و سختگیری‌های بیشتر روی این مسئله نظارت صورت بگیرد

اجرایی صراحتاً اعلام شده هر مدرکی که باشگاه ارائه می‌دهد مسئولیت اصلی‌اش با خود باشگاه است. سازمان لیگ قدرت برخورد از لحاظ حقوقی ندارد. اگر پرونده‌ای باشد به ارکان قضایی ارجاع می‌دهیم.

همه باشگاه‌ها ملزم به ارائه ضمانت بانکی هستند؟

با نرمش پرونده‌های شکایت در فیفا بسته نمی‌شود

معضل، اجرا نشدن قانون است

گزارش
دنیا حیدری

حضور بی‌رویه بازیکنان بی‌کیفیت غیروطنی و انباشته شدن پرونده‌های شکایت از فوتبال ایران به واسطه عدم پرداخت به‌موقع مطالبات توسط بازیکنان و مربیان خارجی در فیفا سرانجام فدراسیون فوتبال را به صرافت چاره‌جویی انداخت برای سر و سامان دادن به این اوضاع نابسامان. تصمیمی که وضع قوانین متعددی را در پی داشت. قوانینی که هیچ یک تا به امروز نه به درستی انجام شده و نه نتیجه مثبتی در پی داشته‌اند چراکه مهم‌ترین مسئله در فوتبال ایران همین یک کلمه است؛ قانون. مسئله مهمی که همیشه یک پای آن می‌لنگد چراکه یا به درستی وضع نمی‌شود یا به درستی اجرا نمی‌شود و همواره راهی برای فرار یا دور زدن آن وجود دارد.

گام نخست: خط قرمز روی گلرهای خارجی

نتیجه نخستین چاره‌جویی برای کاهش معضل، وضع قانون ممنوعیت حضور دروازه‌بانان خارجی بود. ممنوعیتی که تصور می‌شد قرار است مانعی بر سر راه گلرهای بی‌کیفیت اجنبی باشد که به واسطه دلال‌ها به تیم‌ها قالب می‌شدند اما وضع قانون خلق‌الساعه نه فقط سودی در پی نداشت که باعث صعودی شدن غیر قابل باور دستمزد دروازه‌بانان داخلی شد. تورمی که کمتر کسی تصورش را می‌کرد و دست آخر نیز قانونگذار را ناچار به کوتاه آمدن از مواضع خود کرد تا بار دیگر درهای فوتبال ایران به روی گلرهای خارجی باز شود. هرچند که این عقب‌نشینی هم نتوانست تغییری در افزایش قیمت ایجاد شده داشته باشد.

سلسله قوانین

با ملغی شدن قانون ممنوعیت حضور گلرهای خارجی در فوتبال ایران اما این پرونده به طور کلی بسته نشد و قانونگذار درصدد یافتن راهی مؤثرتر بود. راهی که به وضع قانونی با چند بند قابل توجه ختم شد که به نظر بسیار خوب، کاربردی و کارشناسی‌شده‌تر از قوانین قبلی به نظر می‌رسد. بر اساس آیین‌نامه جدید جذب بازیکن و مربی خارجی گزینه‌هایی با ملیت آفریقای جنوبی، کامرون، ساحل‌عاج، سنگال، تونس، الجزایر، مصر، نیجریه، مراکش و غنا باید در دو سال منتهی به امضای قرارداد در سه بازی رسمی و دوستانه تیم ملی امید یا حداقل دو بازی رسمی و دوستانه تیم ملی بزرگسالان و گزینه‌هایی با ملیت‌های دیگر آفریقایی باید حداقل در دو سال منتهی به عقد قرارداد حداقل در چهار مسابقه رسمی و دوستانه تیم ملی بزرگسالان خود شرکت کرده بودند. از قاره‌های اروپا و امریکای جنوبی نیز بازیکنانی می‌توانستند جذب شوند که در دو فصل گذشته در لیگ‌های A و B قاره‌های اشاره شده که منظور همان لیگ‌برتر و لیگ یک است، حداقل ۱۰ بازی انجام داده باشند. مدرک مربوط به تست و معاینات پزشکی هم البته از جمله موارد بسیار مهمی بود که سال ۹۱ نبی، دبیر کل وقت فدراسیون فوتبال طی نامه‌ای به رؤسای هیئت‌ها از الزام آن برای عقد بازیکنان خارجی خبر داده بود. بندهای حائز اهمیتی که می‌توانست مانع عقد قرارداد با بازیکنانی چون دیکارموی پرنده‌فروش یا رافائل هپاتیتی باشد. بازیکنانی که حافظه تاریخ حضور آنها در فوتبال ایران و مبالغی را که بی هیچ توجیهی به جیب زدند فراموش نمی‌کند.

دور زدن قانون

قوانین وضع شده می‌توانست بسیار خوب و کاربردی باشد البته به شرط آنکه به طور کامل و بی هیچ قید و شرطی به مرحله اجرا درمی‌آمد و استثنایی قائل نمی‌شد. اما در فوتبال ایران همواره راهی برای دور زدن قانون وجود دارد. برای نمونه مردادماه سال ۹۶ ذوب‌آهن روی بازیکنی دست گذاشت که طبق آیین‌نامه نمی‌توانست در لیگ فوتبال ایران بازی کند؛ کی‌روش استنلی سوارز. این مهاجم برزیلی در سال‌های ۲۰۱۵ تا ۲۰۱۷ در تیم‌های رمو (سری C برزیل)، نورو هامبورگ (لیگ محلی برزیل)، کیتوسانگا (لیگ ۲ ژاپن) و رزنده (سری D برزیل) بازی کرده بود و طبق قانون سازمان لیگ با توجه به اینکه در دو فصل آخر فوتبالی خود در سری A و B کشورش به میدان نرفته بود نمی‌توانست به جمع سبزپوشان ذوب‌آهن بپیوندد. درحالی که سازمان لیگ پیش از این به خیلی از باشگاه‌های لیگ برتری اجازه جذب بازیکن خارجی که شامل مقررات جدید کمیته نقل‌انتقالات نمی‌شدند، نداد و نمونه آن نیز کنت چوکو بازیکن نیجریه‌ای پیکان بود که در لیگ برتر مصر بازی می‌کرد اما سازمان لیگ از این بازیکن خواستار بازی ملی شد و این بازیکن بعد از تلاش‌های فراوان و رایزنی با فدراسیون فوتبال کشورش در نهایت توانست ثابت کند که بازی ملی دارد. با این وجود با تلاش‌های سعید آذری که در آن برهه از زمان علاوه بر مدیرعاملی ذوب‌آهن، عضو هیئت رئیسه سازمان لیگ هم بود مصوبه‌ای برای حضور بازیکنان برزیلی به تصویب رسید مبنی بر اینکه بازیکنان برزیلی حتی در صورت بازی در لیگ‌های ایالتی هم می‌توانند به عضویت تیم‌های لیگ برتری درآیند به این خاطر که برزیل مهد فوتبال جهان است و به همه کشورهای دنیا بازیکن صادر می‌کند. آذری خود بعدها اعتراف کرد که اگر تلاش‌های بنده و محبت سازمان لیگ و اعضای هیئت رئیسه نبود، کی‌روش نمی‌توانست الان در لیگ ایران بازی کند.

ضمانت بانکی

قوانین تا به اینجای کار اگر چه توانست تا حدودی مانع ورود بازیکنان بی‌کیفیت شود اما نتوانست با موظف کردن مدیران برای پرداخت به‌موقع مطالبات از تعداد پرونده‌های شکایت در فیفا بکاهد. معضلی که باعث ممنوعیت ورود بازیکن و مربی خارجی در لیگ بیستم شد. قانونی که تنها به پاک کردن صورت مسئله می‌پرداخت و یک سال بعد با اضافه کردن چند بند تازه به سلسله قوانین جذب بازیکن و مربی خارجی ملغی شد. این بار گفته شد تیم‌هایی که در فیفا پرونده علیه آنها منجر به صدور رأی شده باشد در صورت پرداخت مطالبات بازیکن و مربی خارجی و یا توافق با شاکی قادر به جذب بازیکن خارجی خواهند بود. اما بعد از طی این مرحله نیز باشگاه‌ها باید متناسب با دارایی‌های خود و با توجه به قراردادهایی که منعقد کرده‌اند ضمانت بانکی در اختیار سازمان لیگ بگذارند تا احتمال باز شدن پرونده‌های جدید شکایت در فیفا کاهش یابد. اما حضور بازیکنان خارجی استقلال در چند بازی اول لیگ بدون ارائه ضمانت‌نامه‌ای نشان از نرمش قانون و استثنا قائل شدن برای برخی تیم‌ها داشت. نرمش‌هایی که مانع اجرای درست قوانین و باعث بروز مشکلات فراوان می‌شود. نرمش‌هایی که پیشتر در خصوص کی‌روش استنلی، پاتوسی و... به خرج داده شد و امروز ژستد و یامگا را مورد مرحمت قرار می‌دهد. البته استقلال سرانجام ضمانت داد اما مسئله بازی کردن خارجی‌های این تیم قبل از دادن ضمانت است که نشان از عدم اجرای درست قوانینی دارد که می‌تواند بازدارند باشد اما...

نگاه

توان داخلی فوتبال را باور کنیم

سعید احمدیان

سال‌هاست فوتبال ایران از ورود بازیکنان بی‌کیفیت خارجی ضربه می‌خورد، بازیکنانی که خیلی‌های‌شان نه تنها در سطح بسیار پایین‌تری از بازیکنان داخلی هستند، بلکه پس از پرداخت نشدن مبلغ قراردادهای‌شان با شکایت به فیفا، حکم‌های مختلفی علیه باشگاه‌های‌مان از محرومیت از نقل و انتقالات تا جریمه‌های نقدی گرفته‌اند و فوتبال ایران را با دردسرهای زیادی روبه‌رو کرده‌اند. البته در فصل جدید، با تدوین ساز و کار جدیدی برای جذب بازیکن و مربی خارجی از سوی باشگاه‌ها، تلاش شده است که هم از ورود خارجی‌های بی‌کیفیت جلوگیری شود و هم با ضمانت‌های بانکی که از تیم‌ها برای پرداخت دستمزد بازیکنان غیرداخلی گرفته می‌شود، شکایت‌هایی که از تیم‌های ایرانی در فیفا می‌شود، به صفر برسد.

ساز و کار جدید جذب بازیکن و مربی خارجی یک قدم رو به جلو است که سال‌ها بود جای آن در فصل نقل و انتقالات خالی بود. این کوتاهی باعث شده بود تا حتی برخی دلال‌ها و مربیان، یک پرنده‌فروش برزیلی را هم به عنوان بازیکن به یکی از بزرگ‌ترین باشگاه‌ها قالب کنند. حال با توجه به قانون جدید می‌توان امیدوار بود که اتفاقات و مصائب گذشته تکرار نشود. البته اجرایی شدن مو به موی قانون جدید و عدم تساهل با باشگاه‌ها، مهم‌ترین فاکتوری است که کمک می‌کند ماجراهای عجیب و غریبی که در فصل‌های اخیر درباره قرارداد با فوتبالیست‌های خارجی شاهد بوده‌ایم تکرار نشود.

البته باید توجه داشت که با توجه به قوانین سفت و سخت سازمان لیگ و همچنین گرانی ارز در سه سال گذشته، باشگاه‌های ایرانی که عمدتاً دولتی هستند و از منابع عمومی کشور بودجه‌شان تأمین می‌شود، کمتر توان مالی برای جذب بازیکن با کیفیت خارجی دارند و باشگاه‌ها در صورت جذب بازیکن خارجی هم عمدتاً بازیکنان متوسط و متوسط رو به پایین را می‌توانند به خدمت بگیرند، بازیکنانی که با وجود عبور از فیلترهای سازمان لیگ، شاید کمتر بتوانند کمک زیادی به بالا بردن سطح کیفی فوتبال ایران بکنند. در مقابل اما جذب چنین بازیکنانی هزینه‌های هنگفتی روی دوش باشگاه‌ها می‌گذارد، هزینه‌هایی که با توجه به مشکلات اقتصادی و بودجه مشخص باشگاه‌ها، نمی‌تواند خروجی لازم را داشته باشد. البته بدیهی است که حضور بازیکنان سطح بالای خارجی در لیگ می‌تواند به بالا بردن کیفیت مسابقات و همچنین سطح کیفی بازیکنان ایرانی کمک کند اما با توجه به گرانی ارز و قیمت‌های نجومی این بازیکنان که به اندازه بودجه یک سال باشگاه‌های دولتی است، حضور چنین فوتبالیست‌های خارجی با این کیفیت در لیگ ایران محال و نشدنی است. در چنین شرایطی فوتبال ایران برای عبور از جذب فوتبالیست‌های خارجی که کیفیت زیادی نمی‌توانند به لیگ ایران اضافه کنند، به تغییر نگاه مدیرانش احتیاج دارد، مدیرانی که می‌بایست به جای سرمایه‌گذاری و هزینه بودجه روی بازیکنان سطح پایین خارجی، نگاه‌شان را به استفاده از بازیکنان داخلی مستعد و استعدادیابی سوق دهند.

در حالی برخی باشگاه‌ها در طول فصل‌های مختلف با هزینه‌های چند ده میلیاردی بازیکن خارجی به خدمت می‌گیرند که با یک‌دهم چنین هزینه‌هایی می‌توان با تقویت آکادمی‌ها و رده‌های پایه و استعدادیابی گسترده به سمت و سوی کشف استعدادهای داخلی رفت. فوتبال ایران کم استعداد ندارد اما در دهه‌های اخیر چنبره دلالان و همچنین حضور مدیران کارنابلد سبب شده تا فاکتور مهم پشتوانه‌سازی و توجه به آکادمی‌ها در باشگاه‌ها در حاشیه قرار بگیرد.

هزینه چند ده میلیاردی برای قرارداد با خارجی‌هایی که خیلی‌های‌شان از سطح داخلی‌ها هم پایین‌تر هستند، تنها به جیب واسطه‌ها و دلال‌ها و مربیانی می‌رود که به جذب این‌گونه بازیکنان پافشاری می‌کنند و باشگاه عملاً در این میان سودی نمی‌برد. این در حالی است که سوق دادن این هزینه‌ها به سمت استعدادیابی و آکادمی‌ها و در پیش گرفتن رویکرد پشتوانه‌سازی می‌توان با یک تیر دو نشان زد، هم استعدادهای فوتبال را شناسایی کرد و از قبل آن درآمدزایی کرد و هم از هدررفت سالانه چند صد میلیارد تومان پول جلوگیری کرد.

بازتاب

ارزان‌هایی که گران قرارداد می‌بندند!

در حالی قرار است سازمان لیگ برتر فوتبال با ساز و کار جدید، جلوی حضور بازیکنان بی‌کیفیت خارجی را بگیرد که در سال‌های گذشته یکی از موارد قابل تأمل در قراردادهای خارجی‌ها که باید مورد توجه نهادهای نظارتی و قضایی قرار بگیرد، رقم‌های نامتعارف برخی از این بازیکنان بوده است. مشاهده شده که برخی خارجی‌ها، رقم قراردادشان نسبت به آخرین قراردادی که با تیم‌های قبلی‌شان در کشورهای دیگر داشته‌اند، رشد چند برابری داشته است. نمونه آن دو بازیکن اوکراینی بودند که در زمان حضور برانکو به پرسپولیس آمدند، این دو بازیکن در حالی پیش از قرارداد با پرسپولیس، قراردادشان با یک تیم اوکراینی ۵۰ هزار یورو بود که در پرسپولیس با این دو بازیکن قرارداد ۲۵۰ هزار یورویی و پنج برابری بسته شد! البته که در این بین از درصدهایی که از این پول بین مدیر، مربی و دلال تقسیم می‌شد نمی‌توان گذشت، به طوری که می‌توان پیش‌بینی کرد نصف این رقم هم به بازیکن نرسیده است. این تنها یک نمونه از فساد بزرگی است که در ماجرای حضور خارجی‌ها در لیگ ایران دیده می‌شود و نکته تأسف‌برانگیز اینکه تا امروز هیچ نهاد نظارتی و قضایی، مدیرانی که پای این قراردادها را امضا کرده‌اند به پای میز بازخواست و محاکمه نکشانده است.